

modfat Bestemmelse er optaget i Contracten. Men nu kan det vel begribes, at efterat dette Spørgsmaal er blevet reist og forhandlet i den lovgivende Forsamling, vil Kundskaben derom nok vandre ud over Landet, og saa skulde det være høist besynderligt, om vi i Fremtiden ville faae at see saa liberale Contracter som den, jeg for omtalte, at vore Colleger havde udfædt. Vi kunne være forviseede om, at der for Fremtiden altid i Contracterne vil blive optaget Bestemmelse om, at Forpagteren ikke maa overdrage. Med andre Ord, mine Herrer, Ændringsforslaget under Nr. 4 begraver i praktisk Henseende Overdragelsesretten. Lad os ikke være blinde i saa Henseende. Det indeholder en fuldstændig Begrænsning af Overdragelsesretten, saa at en saadan Bestemmelse i Loven i Virkeligheden kun vil staae som en Ligsteen over den gamle Ret efter Forordningen af 15de Juni 1792. De, som i dens Indhold havde en fuldstændig Berettigelse til Overdragelse, ville da i en saadan Fremtidsparagraph kunne læse: Herunder hviler den gamle Overdragelsesret efter Forordningen af 15de Juni 1792 § 11. Og andre ærede Medlemmer, som mene, at en saadan Overdragelsesret ikke var hjemlet ved den gamle Forordning af 1792, ville kunne betragte en saadan Lovbestemmelse som en Bautasteen paa en Elagmark, reist til Minde om hui store Kamp i Landsthinget i Februar-dagene 1870. Det vil være hele Betydningen af Ændringsforslaget.

Rosenorn-Teilmann: Jeg vil begynde med at udtale min Glæde over, at det ærede Medlem, der nu havde Ordet, har haft Leilighed til at see en Forpagtningcontract, afsattet af en sjællandsk Godseier. Jeg troer ikke, at den Godseier, han sigtede til, er her tilstede; men jeg troer, at jeg paa hans Begætar forsikre, at det ikke har været hans Tanke ved den Formular, han har brugt, at ville have givet en authentisk Fortolkning af, hvad der maatte anses for at være Indholdet og Betydningen af § 11 i Forordningen af 1792. Jeg vilde have sat megen Pris paa, om den sidste ærede Taler havde kunnet paavise en lignende Contract, som saa noget nærmere

ved det Tidspunkt, da denne Forordning udkom. Hvis denne da havde haft et lignende Indhold, da kunde der maaskee have været tillagt den nogen Betydning; men en saadan troer jeg ikke, der kan tillægges den her fremdragne Contract. Men naar det ærede Medlem dernæst gik ud fra, at hvis det Forslag, som jeg har deeltaget i at stille, blev vedtaget, vilde det have til Følge, at enhver Godseier herefter utvivlsomt vilde betinge sig, at hans Samtykke skulde være nødvendigt til Overdragelsen, da maa jeg paa det Bestemteste modsige det, og jeg troer særligt at turde paastaae, at, hvad enten Forslaget vedtages eller ikke, vil den Godseier, hvortil den ærede Taler sigtede, handle ganske paa samme Maade. Forøvrigt maa det høie Thing ikke nære Frygt for, at jeg skulde indlade mig paa at svare den ærede Taler i det Omfang, hvori han udtalte sig. Det gjør jeg ikke af to Grunde: for det Første fordi jeg ganske vist ikke tiltroer mig selv Begavelse til at procedere, og ialfald ikke har havt den Øvelse i Procedure, som den ærede Taler nødvendigtvis maa have havt, og for det Andet — og det er Hovedgrunden — fordi vi ganske vist ikke sidde her, som det ærede Medlem udtrykte sig, for at holde Dom over Forordningen af 1792. Skulde vi betragte os som en Domstol, der var kaldet til at fortolke et meget fiint juridisk Spørgsmaal, saa vilde jeg for mit Vedkommende føle mig i højeste Grad trykket, og da jeg dog har nogen juridisk Fordømmelse, vil jeg antage, at mange andre ærede Medlemmer vilde føle sig endnu mere trykkede ved at skulle overtage et saadant Hverv. Jeg vil derfor alene indskrænke mig til overfor den ærede Talers Uttringer at fremhæve, at jeg vedvarende har den samme Ansættelse, som jeg for udtalte ved at motivere Ændringsforslaget, at den naturlige Fortolkning af Ordene i Forordningen maa lede til det Resultat, at det er en Gjensstand for Contrahenternes frie Overeenskomst, om Eierens Samtykke skal være nødvendigt, eller ikke. Jeg troer, det er den naturlige Betydning af Ordene. Dernæst vil jeg overfor Distet, og jeg veed ikke, hvilke flere juridiske Autoriteter, det ærede Medlem paaberaabte sig, anføre, at jeg har for min Mening en hidtil uskættet Dom. Det er det, jeg staaer